

Verseim

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Édesanyák napján

Édesanyák napján
El vagyok gondolkodván,
Hogy mivel lephetném meg
Édesanyán?

Szedhetek neki egy csokor virágot,
Szerezhetek sok örömet, sok boldogságot,
De legfőbb, mit érte tehetek:
Az nem más, ha szeretem!

Tátrai Tiber Ádám

Égi türemények

Haló, haló, jó reggelt!
Ma még a Nap is korán kelt.
Fényes haló ébreszt téged,
S kíván szép jó reggelt néked!
Kinézel az ablakodon,
S látsz két szép melléknapot.

Magasan jár a Nap kint,
S két vadászó szem az égre tekint.
Kezeddel kitakarod a Napot,
Úgy, mintha a szomszédnak kívánnál jó napot!
De te látsz nála sokkal szebbet,
Egy szép, színes, zenit körüli ívet.

A szomszéd csak bólogat és mosolyog,
Pedig ha tudná, hogy felette 120°-s melléknap ragyog.
Délután zápor töri meg a csendet,
Nyomában pedig szivárvány öleli át az eget.
Az esőről üde napraforgók sora virágban áll
S felettük szép nagy felhő irizál.

Naplementekori üllő tölti ki a nyugati eget,
S hatalmas krepu sugarai hasítják az eget.
Erre már hosszú idő óta vártam,
S az üllő felett egy naposzlopot láttam.
Csendes az est, felkelt a Hold,
a Hold előtt a Nemzetközi Űrállomás gyorsan robog.

Csendes az éj, tiszta az égbolt,
S fenn az égen meteorzápor tombol.
Mindenki ezt csodálja és fotózza,
S ennek végén tér mindenki nyugovóra.
Éjjel mindenki erről álmodik,
Remélvén, hogy holnap is folytatódik.

Tátrai Tiber Ádám, 2013.május 21

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Nincs isten az égben

Nincs isten az égben,
Nincs vélem a szerencsében,

Nincs velem az életemben,
Elhagy hát az életkedvem!

Ha volna, mellém állna,
A szerencsém is rám találna
Jelen volna életemben,
S érezném, hogy szeret engem!

Szerettem volna hinni benne,
De ő ezt nem engedte,
Érte nyúló kezeimet elengedte,
S így nem tudok hinni benne!

Tátrai Tiber Ádám, 2014.04.03.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Angyal, ki megmentett

Volt nekem egy bánatom, és nem volt Angyalom,
Pedig volt nekem menteni való nagy lelki bajom,
Hogyan, s miért alakult így nem tudhatom,
De mégis ezt az átkot kell elfogadnom!

Harcban álltam én ezzel, mint agy a lélekkel,
Küzdöttem az átok ellen minden sejtemmel,
De az átok egyre jobban zavart, bántott, rám nehezedett
És nem kívántam már élni az életemet!

Ám egy utolsó esélyt megadva
Vártam én az Angyalomra,
S az Angyal, kire vártam ott állt mellettem,
S jelezte, hogy segít, hogy e átkot elfelejtsem

S akkor a lelkem kifakadt,
És az átok, mely lelkem nyomta, hirtelen tovaszaladt
És mégis ott volt, körül vett, gyötört, tépett
De éreztem hogy lelkemben ott a nyugalom, a béke.

Nem szólt semmit, nem sírt, nem nevetett,
Csak ölelt szorosán, míg én hullattam könnyemet,
Csak amikor elült a lelki vihar, szólalt meg,
Ilyennek fogadlak el, és így szeretlek!

Így tett hát az Angyal, ki megmentett

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A szeretet világa

Van egy világ, melyről gyakran álmodozok,
E világban néha hosszabb időkre is elkalandozok,
Egy világ, melyhez talán túlzottan is ragaszkodom,
Ahol csak szeretni akarok, csak szeretni akarok!

S miért csak e álmovilágban van, hogy szeretni akarok?
Talán mert a valóságban az emberek úgy látnák, nagy hiba
vagyok!

Talán nem fognák fel, hogy érzéseimmel senkinek sem
árthatok,

Miként csak szeretni akarok, csak szeretni akarok!

Úgy is csak azt mondanák, hogy még fiatal vagyok,
S azt hinnék, változtathatok rajta, ha akarok, ha akarok,
Én azonban tudom, hogy örökre így maradok,
Mindezek tudatában is csak szeretni akarok, csak szeretni
akarok!

Nap végéhez közeledvén dúlnak a távolban nagy zivatarok,
Sötét fellegekkel mégis lelkemben dúlnak az igazi viharok!
Várom e viharok végét, mikor majd vígan mosolyoghatok,
S mondhatom majd végre valakinek: csak szeretni akarok,
csak szeretni akarok!

Valóssá válhat egyszer ez az álom? Nos, ez az, mit nem
tudhatok,
Hogyan, még nem tudom, de el kell fogadnom, hogy akár
örökké is várhatok!
Lehet, talán senki nem hallja meg majd, hogy fájón kiáltok:
Én csak szeretni akarok, csak szeretni akarok!

Tátrai Tiber Ádám, 2014. 04. 18.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szeszélyes szelek

Azokon a tavaszi szeszélyes napokon
Megesik, hogy gyakran elszomorodok,
Tudom, hogy szomorúan örökké nem élhetek,
De mit tegyek, ha vidám pillanataim elvitték a tavaszi szelek?

Lelkem földjére sötét zápor érkezik,
Haragos esőjével lelkemet mérgezi,
De a szeszélyes zápor munkáját hamar bevégezi,
S az eget átölelő szivárványt egy tó tükrözi,

Szeretném e szivárványt egész életemben látni,
Zápor után illatos kertekben sétálni!
Hol dúló vihar, veszedelem nem riogat,
Hold vad szél helyett lágy szellő simogat!

Hol elő bújik a felhők közül a Nap, s süt rám melegen,
Hol elmúlhat minden élettől való félelmem!
Hol érzem, hogy vidáman élhetek,
Hol nem viszik el boldogságom a tavaszi szelek!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Elítélve

Van egy világ, melyben élek,
Egy világ, melyben nincs nyugalom, nincs béke,
Egy világ, melyben az „elvárttól” nagyban eltérek,
S érzem, hogy e világ válaszatól én nagyon-nagyon félek.

Hogy miért félek? Mert a világ ezt diktálja,
Hogy mi leszen, ha valaki vágyam kitalálja!
Hol mindenki más titkát vadássza,
S mindeközben nem fordít kellően se másra, se magára!

E világban (a valóságban) mindenkinek a béke a nagy vágya,
És mégis ebből van a világnak a legnagyobb hiánya!
Mondanám (mégis) e világnak, hogy mi az én lelkem nagy
vágya!
De csak azt érezném, hogy bármit is mondok, minden hiába!

Nincsen, ki iránt lelkemből megindulhatna a szeretet,
Ha mégis, akkor az élet előlem nagyon messze elrejtett!
Szeretném megtalálni, kiért lelkem szeretetet lehelhet,
Kinek a világ tudta nélkül vallhatnék szerelmet!

De az agyam (tudván a világ válaszát) – mondja: ezt nem
lehet!

S lelkem válaszul fájón kérdi: hát már senkit sem
szerethetek?!

Pedig szívemet ma is új érzés ütötte meg,
Hogy milyen is lehet, ha az ölel, csókol, ki szeret!

Nem szeretnék mást csupán, csakhogy szeressenek,
S hogy szerelmemmel együtt is megértsenek!
Hogy ne gyűljenek fejünk felett sötét fellegek,
Csak süssön ránk a Nap, és éreztesse velünk, hogy szeret!

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Fagyott lélek

Kint május van, s lelkemen mégis téli tájon sétálok,
Leszáll lassan a fekete éj, s erősödnek a fagyok!
Szürke köd ereszkedik alá, s jönnek komor sugallatok,
Miközben fejem felett faágokról lógnak halálos jégcsapok!

Bármerre is lépek, lábam alatt fagyott hó ropog,
S a zúzmara tüskéi befednek mindent, mint jeges szilánkok
Míg a köd átláthatatlanná teszi e világot,
Én folytatom utam, s hóban-fagyban tovább sétálok,

Ahogy egyre tovább haladok,
Mindenhol csak kihalt utcákat találok,
Majd hirtelen a jéggé fagyott hóban megbotlok, s kapaszkodni
próbálok,
Vérzek. Felsértették kezeim a jeges szilánkok.

Pirossá válik a hó, s én mégsem kiáltok,
Már nem érzek fájdalmat, már nem fázok,
Érzem, amint a hideggel lassan eggyé válok,
S elhagynak engem az utolsó, nagy álmok!

Egyedül vagyok. Szólni, elindulni már nem tudok,
Rideg, zord csend vesz körül, míg én jeges könnyeimmel
küzdve gondolkodok,

Szemem is becsukódik, már semmit sem látok,
Kihuny a fény a lelkemben is, és már nem gondolkodok.

Nem fáznak, nem látok, nem gondolkodok.
Jeges hóban fekszem, s már csak egy darab test vagyok,
Sötétség van körülöttem, s már lelkemben is az honol,
S a távolban kiáltják: jöjjetek, jöjjetek Angyalok!

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Zúgó sikoly

Tombol bennem szívből jövő érzelmek hada,
S harcol e érzelmek ellen mindent sejtjével az agyam,
Véres háború dúl bennem, s győz az élet sötét oldala,
S fájón hallható válaszként lelkem vad, halálos sikolya.

Győz a sötétség, és nő a gonosz hatalma,
S emel körém nehéz, vaskos falakat
Hatalmas óceánon vagyok egy kis csónakban,
S nem látom a partot a nagy viharban!

Vihar dúl, s csónakkal együtt dobál ide-oda,
S nem találok rá a jó útra,
Nincs napfény, mi az utat mutassa,
Mi erőt adna, hogy életben maradjak!

Hagyom hát, hogy úgy legyen, ahogy az élet akarja,
Hogy csónakom a vihar az árral tovább sodorja,
A vihar végül csónakkal együtt kivet a partra,
Magamhoz térek, s nem találok se másra, se magamra!

Az élet gonoszán kacagva azt súgja:
Egyedül maradtál, ez lesz hát életed sorsa!
Üvöltve tiltakozom e tény ellen, mely nem fér se lelkembe, se
agyamba,
Egyedül vagyok a parton, s fekszem sírva fakadva

Kérdések miljóí' lepi el elmém, s a gondolat marja:
Miért vagyok én rossz sorsra utalva?
Miért kell szenvednem ahhoz, hogy életben maradjak?
S hogy miért vagyok a boldog élettől elzavarva?

E sziget mellett úszik életem hajója,
S lelkem kiáltó sikolyát senki meg nem hallja,

Búsan, csalódva ülök vissza a partra,
S látom, amint épp köddé válik a távolban életem hajója.

Fájó, utolsó gondolataimat vetem papírra,
S végül belerakom azt egy palackba,
Sírva dobom azt a tengerbe, útjára bocsájtva,
S az életem történetét nélkülem sodorja tovább az élet vihara.

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Álomvilág

Álmaimban a boldogság hajnala felé rohanok,
A valóságban mégis az éjszakában maradok
Álmaim tengerén gyakran kel fel mosolyogva a Nap,
A valóságban azonban mindig a horizont alatt marad

Álmaim mezején nyílnak boldog virágok,
A valóságban mégis halott földeken járkálok
Álmaim erdeiben csivitelnek vígan dalos madarak,
A valóságban e vidéken nincs helye boldog pillanatoknak

Álmaimban vihar után szivárvány tündököl,
A valóságban minden vihar egyre inkább megöl
Álmaimban az utak százai száz felé nyitottak,
A valóságban az akadályok sokaságától mind elzáródtak

Álmaimban mosolygó, elfogadó tekintetekre találok,
A valóságban sok meg nem értő, vádló arcot látok
Álmaimban a boldogság oldalán mosolygok, s nevetek,
A valóságban ez olyan dolog, melyet talán örökké is
kereshetek

Álmaimban az éji égen csillagok milliói ragyognak,
A valóságban ködös, komor, sötét éjszakák uralkodnak
Álmaimban a fényes Hold a nyugalmandat őrzi,
A valóságban égi kísérőnk is az ördögöt képviseli

Álmaimban a boldogság hajnalán vagyok,
A valóságban megint az éjszakában ragadok
Álmaim sokaságát talán soha el nem érhetem,
A valóságban lehet, hogy ez lesz majd a végzetem.

Tátrai Tiber Ádám, 2014.06.07-08., Dunaharaszti

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Kilátástalanság

Életem nagy bánata lassan a felszínre tör,
S az élet megértés helyett mégis tovább gyötör,
Érzem, hogy lelkem fájdalma lassan felemészt, s megöl,
S e fájdalmak sokasága miatt riadtan menekülök az élettől.

Sűrű, vad rengetegben járok,
S nem biztos, hogy innen valaha is kitalálok,
E rengetegben teljesen egyedük vagyok,
A magam háborúját vívom, s úgy érzem, ebbe bele halok.

Ki kell jutnom e rengetegből, de nem tudom, merre induljak,
Csak azt érzem, hogy lelkem váraiban omlanak a falak,
Omlanak, s hogy omlanak, emlékeim, s nagy terveim százfelé

rohannak
S nincsen már, mi megakadályozza pusztulásomat.

Még mindig a vad rengetegben járok,
S úgy érzem, hogy innen soha ki nem találok,
Hisz bármerre is nézek, csak fájdalmat látok,
Ennek tudatában az erdő mélyében egyre nehezebben sétálok.

Leülök egy fa tövébe, s az szorosan ölel magához,
Leköt, s indáival nem enged ki e világból,
Komoran nézek magam elé, s látom nőnek gazok, fekete
virágok,
S mind azt súgja gonoszan: hiába is várok.

Pedig várom, hogy valaki majd megment,
Valaki, akinek én igen fontos lettem,
Ki jutunk a sötét erdőből ő és én, mi ketten,
S nem kell többé küzdeni a gonosz erdeje ellen!

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Fekete rózsák

Lelkem vidékére érkezik a tavasz,
S halványan, hangtalanul kel fel a távolban a Nap,
Mégsem ébrednek a fák, nem énekelnek madarak,
E vidéken csak fekete rózsák nyiladoznak.

Különösek, búsak, érdekesek, szomorúak,
Feketék és gyászosak,
S illatok helyett komor gondolatokat árasztanak,
Miközben halvány árnyékot vet alájuk a Nap.

Telik az idő, ám ők mégsem hervadnak,
Átélik az egész tavaszt, s a tőlük szomorú nyarat,
S csak ősszel hullajtják el halálos szirmaikat,
S feketeségükkel mindent beborítanak.

Eljő a tél, s szirmaik maradványa feketére festi a havat
Zord idő van, ám ők még csak el sem fagynak,
Oly feketék, hogy a hideg feletti s győzelmet aratnak,
S elnyomják a fényét a téli, még halványabb Napnak.

Elszáll a tél, s helyébe lép a tavasz,
Újabb erőt adva a fekete rózsáknak,
Ismét felkel a távolban halványan, hangtalan a Nap,
S a halál rózsái már síromon virágzanak.

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Múlandó jövő

Telnek múlnak a napok,
S a holnapok már tegnapok,
Tegnapok, melyek vissza már nem jönnek,
És mégis megalkotják a jövőmet

Telnek múlnak a napok,
Tegnapok már az éjjelek és nappalok,
Ők már a múlté, melyen változtatni nem lehet,
S én mégis közöttük rekedtem

Telnek múlnak a napok,

S az idővel együtt én is előre haladok,
Haladok akkor is, ha elkeveredtem,
Hisz nem én tartom életemet a két kezemben

Telnek múlnak a napok,
S éjféli bagolyrikkantás jelzi a holnapot
Éjfélt követ éjfél, s én megöregedtem,
S egy reggel nem kell a felkelő Nappal ébrednem

Teltek múltak a napok,
S elvittek engem messzire az Angyalok,
Elvittek engem messzi földre,
S átadták a percet az ifjú jövőnek.

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Igaz Barátaim

Hófehér mennyországban az ördög lovagolt,
Feketeségével lelkemet emésztette, s eltiport,
Pirossá vált a fehér,
Heves harc dúlt, s folyt a vér

Lelkem várába a gonosz behatolt,
S minden vártornyot lerombolt,
Lerombolt, legyőzött, s átvette a hatalmat,
Míg én feküdtem magamba roskadva

A gonosz tovább állt egy másik harctérre,
Ám én mégsem leltem rá az éltető fényre
Éreztem lelkemben rosszat, búsat, haragot,
S úgy éreztem már: többet élni nem akarok!

Nem volt éltető fény, nem volt éltető ok,
S lelkem darabjai heverték, mint véres romok
Hideg, mérgező köd lepett el,
S éreztem: győztes „barátok” sora felejt el!

Szívemben kondultak nehéz harangok,
S gyötörtek engem fájdalmas pillanatok
Véres háborút egy újabb harc követett:
Melyben én voltam a vesztes, s a győztes mégis elesett!

Elestünk, ő és én, mi ketten,
S rájöttem: két fél lakozik a lelkemben,

Háború, vér és szenvedés,
Míg az élet, a jó oly kevés

Győzött a gonosz, vesztt a jó,
S a sötét éjszakában megjelentek a csillagok
Azt súgták: elestél, veszttél, s most a földön heversz,
Nézz hát fel az égre, s csodára lelsz!

Mást én már nem tehettem,
Így hát utasításaikat követtem,
Segítettek, öleltek, támogattak,
Őket tudom nevezni Igaz Barátoknak!

Mégis mikor hazafelé indultam,
Gyászos dallamok kísérték végig utam,
Tűrtem, és vártam, s éreztem:
A háborúban magam ellen vétkeztem!

Bánat áradt a világból, s vártam, hogy meghaljak,
És mégis éltem, hisz Barátaim elveszni nem hagytak
Felhívták a figyelmem minden jóra, s szépre,
Hogy ússzak le lelkem legmélyére!

Lelkem mélyén ott volt egy üzenet:
Vesztes csata nem ér annyit, hogy eldobjd életed!
Lesz mész vesztes csata, s háború, s lesz igen rossz!
De mindig körül vesznek téged az Igaz Barátok!

Körbevesznek, és szeretnek,

S ha kell, százszor is megmentenek!
Megmentenek, mert a barátjuk vagyok!
Így segítettek hát az Angyalok!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Az ördög szava hív

Az ördög keze húz le engem a mélybe,
S kiáltja hangos kacajjal: elért hát a végzet!
Elhagyott téged isten, elhagyott az élet,
Nincs miért maradnod, jöjj hát velem!

Sírok, fázok, egyedül vagyok,
S egyre inkább rá hallgatok,
Hallgatom, amint mondja nekem:
Jöjj, jöjj hát velem!

Én csak sírok, zokogok hangosan,
S hallatik az ördög víg kacaja:
Miért élnéd halott életedet?
Gyere hát, gyere én velem!

Nincs, ki téged megmentsen,
Aki volt is, csak az isten,
Ő viszont egyszer, s mindörökre elhagyott,
Miért hinnél benne?! Hagyd hát te is ott!

Hiányozni nem fogsz senkinek,
Hagyd hát ott az életet!
Hívó szavamban mindörökre bízz!
S magad után senkit se hívj!

Jöjj velem, óh, jöjj velem a mélybe,
Hisz vár ott lent téged szebb ígéret,
Nem kell mást tenned érte,
Csak add el magad, add el magad, kérlek!

Tátrai Tibor Ádám

Holtak ünnepén

Ó miljók' szeretete ünnepén,
Haldoklik a szív, a lélek, s az egyén.
Karácsonyi dalok szólnak, dúlnak,
S a holtak harangjai megkondulnak,

Ó miljók' szeretete ünnepén,
Csodálatos halálomat ünneplem én.
Fekete gyertyák lángjai lobognak,
Könnyeket fakasztva boldogtalanoknak.

Ó miljók' szeretete ünnepén,
Meghaltam én álmaim tengerén,
Álszent mosoly drága ajándékoknak,
Kevés figyelem készülő koporsóknak.

Ó miljók' szeretete ünnepén,

Ott vagyunk már holtak, a menny egén,
Vége már a karácsonyi dallamoknak,
Halottai vagyunk halhatatlan világoknak.

Ó miljók' szeretete ünnepén,
Hány halott lelket láttam én?!
Szerettek volna lenni boldogoknak,
Angyalai ünnepi napoknak!

Ó miljók szeretete ünnepén,
Villog ablakokból az ünnepi fény,
Kint az égen csodás csillagok ragyognak,
Azok vagyunk mi, boldog halottak!

Tatrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Hiányzó szerelem

Ó, az csodálatos szerelem,
Mit szívemmel soha el nem érhettem,
Vadásztam rá oly szüntelen,
S lett végül mind reménytelen,

Ó, az csodálatos szerelem,
Mit szívemmel soha el nem érhettem,
Nem vadászok már rá szüntelen
Csak várok, bízok, s reménykedem

Ó, hjaj, csodálatos szerelem,
Mond meg, miért teszed ezt velem?
Miért nem kaphat párt szívem-lelkem?
Miért nincs, ki engem szerethessen?

Csodálatos, ó az, mi szerelem,
S haragszom, mert nem vagy te a szívemben,
Nincsen, kit szeressen szívem-lelkem,
S nincs, kiért életem boldog lehessen.

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szomorú éjféli

Késő este sötét szoba magánya ejt rabul,
S lelkemben mély fájdalom dúl vadul,
üres a szoba, üres a lelkem,
S csak három gyertya világít, gyengéden

E három gyertya fénye tartja életem,
S ha kialszanak, véget ér az élet halotti énekem
Terhek milliói vannak vállamon,
Nem bírom már tovább, feladom.

Éjfél ütött az óra,
S az élet szép ígérete mégsem vált valóra,
Elmúltak a tervek, elmúltak a vágyak,
S van e hely e világban, hol reám várnak?

Éjfél ütött az óra,

S egy lélek tér örök nyugovóra
Éjféli harangszó fogja kondulóra,
S egy sötét szoba ünnepel gyászba borulva

Üres ez a szoba, csak sötétsége nagy,
S az élet halvány lángjai már kialudtak
Holtak lévén nem kelnek többé fényre,
S lelkem elköltözött egy boldogabb vidékre.

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Holtak királya

Holdtölte éjszakáján temetőben járok,
Álmaimban már egy sír mélyén hálók,
Ott vagyok, hol boldog lehetek,
S holtakkal együtt élőkön, rajtatok nevetek,

Nevetek, hisz kik vagytok tik senkik?
Nem öltetek még meg mindenkit?!
Válasz nincs, csak zúgó csend hever,
S velem együtt holtak milliói nevet,

Pihen a falu, senki sem hiányol,
Míg sírokon hervadnak hazug virágok
Nem kérdik, miért, sem élők, sem holtak,
Kik régen tán' boldogok voltak,

Nem szóltak ők senkinek, hogy elmennek,
Csak várták már, hogy Angyalok kezeihez érjenek
Egy perc, mit néma csend tölt,
S az élők sora ismét embert ölt!

Vér tapad a kezedhez ember!
S éltetitek magatok álszent dicséretekkel!
Aljas, mocsok világ alkotói lettetek,
S méltónak találjátok magatok az emberhez?

Gyilkosok vagytok, gyilkosok mind!
S nincs, ki köztetek a lelkek mélyére tekint!
Nincs bennetek emberség, sem szeretet,
Boldognak látszattok, miközben egymást ölitek!

Kit megöltök, ott hagyjátok,
Ki túlél, tovább rúgjátok!
Ki meghal, elfelejtitek,
Ki él, úgy is megölitek!

Haljatok hát ti is, de ne egyszer!
Legyen halálotok százszor, meg ezerszer!
Érezzétek hát magatokon ugyanazt!
Éljétek át ti is a véres kínokat!

De örökre soha meg ne haljatok!
Legyen mindennapos halálotok!
Koporsóból ébredjete minden reggel,
S fizessetek magatoknak saját életetekkel!

Este puha ágyatok újra koporsó legyen
S a halálba álmaitok sora vigyen!
Rémálmok gyötörjenek titeket egész éjszaka,
S ne legyen életeteknek egy perc nyugalma!

Ne fogja kezetek az élet Angyala,
Ne fogadjon be titeket a nyugalom otthona!
Haljatok úgy, mintahogyan én haltam,
Vesszetek el a gonosz barlangjában!

Járjon át titeket minden nap borzalmas kín, szenvedés,
Ne legyen soha boldog a reggeli ébredés,
Legyen fekete minden reggel,
S ébredjete ti is könnyes szemekkel!

Éljétek holtan napjaitokat,
Ne keressétek boldogságotokat,
Ne várjátok a holnapot,

Csak sírjátok, csak sírjátok!

Nincsenek már tettek, nincsenek gondolatok,
Fájnak a percek, mik miatt szomorú vagyok,
Csak hullatom halkán fájdalmas könnyem,
S várok, hogy Angyalok jöjjenek el értem,

Azt súgták az Angyalok,
Egy nap múlva örökre meghalok,
Igen, holnap már én is holt leszek,
S rajtatok, élőkön, holtakkal együtt vígan nevetek!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A fejmosás

Alkonyatban kikelet,

Éjszakában felelet,
Boldogságban üzenet,
Barátságban becsület

Jégvilágban meleget
Sugároz e lehelet,
Őszi szél hord levelet,
Űzi el a felleget

Ajándék mit beletesz,
Felnyitja a szememet,
Gyógyítja a hegemet,
Éltető a szerepe

Barátság, mi becsület
Mondja ezt e jelenet,
Okoz nekem örömet,
Örök neked köszönet!

Boldogság mi tekereg,
Mi rossz, mind lepereg,
Jégvilágból teleket
Űzi el az üzenet

Boldogság mi elveszett
Vissza adja énnekem
Felnyitja a szememet,
Megmenti az életem

Boldogabb az lehetek,
Mondja ezt e jelenet
Élet nem lesz fekete,
Minden rossz az lepereg

Ha minden rossz lepereg,
Kinyitom a szememet
Én boldogabb lehetek
Jobb lesz tőle életem

Köszönet jár teneked,
Megmented a lelkemet
Megmented az életem
Megmutattad édenem!

Tátrai Tiber Ádám

A ceglédi sugárúton

Telehold ezüstös könnyei hulltak szerte-széjjel,
S kacagva szaladt át az út felett az éjjel,
Végtelen csend uralta a várost,
S az út felett rebegtek hideg-fényes virágok,
Fényt adtak nagy sötétségnek,
Menedéket nyújtottak örök reménységnek,
Lomha árnyék moccant az út felett,
S bagolyrikkantás hallatszott önfeledt,
Két éles-fényes szempár jövé a távolból,
S ébresztette fel az utat rideg mámorból.
Októberi est fogadta a menekvő lelket,
Ki előtt az élet egyszer, s mindenkorra lepergett,
Szürke ködös-füstös illat járta be az utcákat,
S vitt a szél sárguló levelet, vagy százat.
Hosszú fényfüzéres volt messze az nagy út,
S hatalmas fák ölelései adtak e útnak bús koszorút,
Hangtalan hulltak fákról pihe levelek,
Melyek mindegyikén ott volt egy drága üzenet,
Csak egy üzenet, mit e levelek kergetnek,
Egy üzenet, mi szólt haldokló lelkeknek.
Holt város fényei árasztottak nyugalmat,
S e lelkek kaptak maguknak békés, vad uralmat.
Pislákoló otthonok fénye lassan kialudtak,
Búcsút intve a hosszú aznapnak,
A sugárút végül teljesen egyedül maradt,

S az idő végtelenébe, a távolba szaladt,
Halvány, éjféli szellő kiáltotta el magát,
S kívánt mindenkinek nyugodalmas jó éjszakát!
Éjszaka suhogó szelek hátán ködpárnák úsztak,
S a percek az örök sötétségben múltak.
Szaladt az idő, szaladt az éjjel,
Szaladt a köd a hajnali széllel,
Álmos-fényes szempárok jelentek meg az úton,
A városon innen, s azon túlön.
Ásítottak, villództak, dudáltak, kiáltottak,
Így köszöntek jó reggelt a ceglédi sugárútnak!
Az örök vak sötétség már odébb költözött,
S az éj egyre inkább kékes-szürküllött
Álmos szellők, mik egész éjjel nem aludtak,
Hajnalra elfáradtak, s elműlottak,
Álmos, fehér ködfoszlányok úsztak,
S a hidegtől rebegve sárga levelek hulltak,
Fényfüzerek pislákolva nyugovóra tértek,
Míg e csodálatos város ásítózva ébredt.
Hatalmas-színes kavalkád úszott az égen komótosan,
S óriás felhőpamacsok virítottak bíborosan,
Dübörgő forgalom motorjai felbőgtek,
Zajkoncertet adva hallgatózó felhőknek,
De közeledett valami hevesen,
Mire nem figyeltek sokan, csak kevesen.
Mi segített elűzni teljesen a sötétség uralmát,
Miként vöröslő izzó gyémánt jelent meg az ég alján,
Kigyúlt a fényesség világa,
Megjelent a magas eget legnagyobb királya,

Narancsba öltöztette a várost,
Nyugalommal kísérte a reggeli magányost,
Fényes szikráit szerteszét szórta,
Míg egy feketerigó csőréből szólt a reggeli óda,
Hullott fényének minden életet adó cseppje,
S korai rohanók arcát vígan melengette,
Mosolyogva a magasba emelkedett,
S csillogva-villogva szórta fényét a ceglédi sugárút felett...

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szőke Álom

Szőke mezők kékszemű legendája,
Kinek e világon nincsen párja,
Szőke mezők felett Szőke szellő,
S hol e Szőkeség az örök zöldellő,

Hangos kacaj szaladt a mező felett,

Hol legszebb álmaimban öleltelek,
Hol hallgattam zengő bókodat,
Hol nem győztem élni
Szerelmes Csókodat!

Hol a Nap is mosolygott ránk,
Hol ölelésed volt maga a mennyország,
Enyém voltál, te pedig nekem a világ,
S bontogattad Szőke szirmaid, mint
a Legeslegszebb Virág!

Százezer pillangó kelt útra bennünk,
S tombolt heves viharként lány szerelmünk,
Karjaid ölelésénél szebb érzés nincsen,
S szótlantul gyönyörködtem benned,
a Legnagyobb Kincsben!

Tomboló szerelmünk a magasba emelkedett,
S lány tested a karjaimba ereszkedett,
Mézédes hangod nektárként ittam,
Míg azúrkék szemed tündöklött
Legszebb Álmaimban!

Szaladtunk mi Örök-Szőke dombok között,
Hova a legszebb szerelem beköltözött,
Csillogó szemekkel jártunk a világ felett,
S ünnepelte az egész földkerekség
az Én Egyetlen Szerelmemet!

Kedves napsugár szívünket lágyan melengette,
S Szőke-szikrák miljóit' szívem mélyébe engedte,
Két pár galaxis egymásra tekintett,
S édes mosolyok közepette vallottunk egymásnak
Örök Hű Szerelmet!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szőke Levelek

Őszi dallamokat zengett a szél,
S hullott karöltve két sárguló falevél
Színes örömeiket lágy szellő tetézte,
Míg egyik másikat kacagva becézte

Hulltak ők, otthonuktól távol jártak,
S szerelmes szelek hátán vígan a távolba szálltak,
Egymás ölelésében örökre együtt maradtak,
S levélkeringő közepette boldogan kacagtak

Sárgán szállottak a kék magasságban,
S elvesztek ők a szerelem magasában
Szálltak ők, szálltak világ végére,
S tündöklöttek a nap melengető fényében.

Ölelte őket lágy szellők fuvallata,
S tombolt vad szerelmük halk sugallata
Szőke tüzek lángoltak szívük mélyében,
S körtáncot jártak a boldogság tengerében.

Már vénülő-szürke tájak fölött jártak,
S vittek víg üzenetet e szürke-holt világnak,
Hol még nem rebegtek pillangószárnyak,
Hol most csillantak fel az első szerelmes árnyak,

Csodálta őket e szürke világ népe,
Ünnepelt velük együtt a halottak vidéke,
De szálltak is tovább örök szerelmek mezejére
Hol nem leltek másra, csak egymás szívére.

A kék égen, puha felhők felett,
a Szőkeség tüze lángolt szerfelett,
Hol az élet nekik' örök nyugalmat vetett,
Két sárguló falevél szerelme beteljesedett.

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Fekete Kolosszus

Mint tündöklő galaxisok közti végtelen távolság
Uralkodik rajtam, ölel a fekete mámor.
Mint ragyogó csillagok életmentő fénye,
hol összeér a végtelenség ölelő sötétsége.

Hallatszik csillogó ködök őrjítő násza,
Bennük születő bolygócsírák tüzes-vad románca,
Szőke, vörös, bíbor és fekete,
Árad belőlük örök titok, szerelem.

Távoli galaktikák csendes-örök keringője,
Bennük ezernyi életforrás piciny pihenője
Apró csillagok sziporkázó mosolya,
Mit ember nem érhet el se most, se soha.

Hol mennyei felhővárosok lebegnek,
Míg máshol szerelmes gyémántok hevernek,
Hullik mindenhova fénynek ezernyi karátja,

S pompázik a világmindenség fekete briliánsa.

Öleli mindezt örök végtelen feketeség,
Miben miljó' számra van apró reménység,
Miben ott rejlik minden gyönyörű, mi létezik,
Mi lehatol a víg-szerelmes lélekig.

E végtelen feketeségben gyönyörködöm én,
S utazom, utazom a szerelem tengerén,
Utazok én örök-végtelen távolba,
S utam tart vak szerelem-mámorba.

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szőke Szerelem

Hajnali ezüstszőke harmatcseppek keringője
Mi legszebb reggelek ékkövének fényes díszítője,
Káprázatos tekintetének ezernyi szeglete
Akár a felkelő Nap sugarának csillogó ékszere

Selymes bőre Szőke kalászként simogatott,
Miközben dalosan nevemen szólítgatott,
Szerelmünk két szál virágként tündöklött,
S e két szál virágban egy világ gyönyörgött'

Üde illatának édes-gyönyör varázsa,
Mint májusi orgonabombák villódzó robbanása,
Szerelmes csókjának tündéri pillanata,
Páratlan érintésének ezernyi mozdulata.

Dalként szóló, csábító hívószava,
Mint virágba borult éneklő rózsafa,
Sugárzó mosolyának utánozhatatlan csillogása
Emlékeztet éji csillagok pislogó táncára

Nyári zivatar dübörgő dörgedelme,
Mit követ esőcseppek zúgó szerelme,
Vihar után az eget szivárvány ölelte,
Fenséges mosolyát Szőke pálmaerdő övezte

Estve nyugvó Nap búcsújakor nyíló virág,
Ezüsthajú holdudvarban tomboló édes világ
Szerelmes mámorba ejtő csillagok tánca,
Míg velünk lent tombolt szerelmünk vad románca.

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szőke Karácsony

Selymes bőre, akár hűsítő hótakaró,
Csendülő száncsengő, nyugalmat árasztó
Csillogó jégkristályok hullnak az éjben,
S szerelmes szívek úsznak ünnepi fényben

Csendül már a száncsengő, mi nyugalmat adó,
Befed mindent a hófehér bársonytakaró
Boldog hópihék jéghideg-forró násza,
Szőke jégkristályok éjbe nyúló tánca.

Piciny ablakok fényes kis világa,
Ablakok mögött rejlő szerelem tündöklő varázsa
Fényes gyertyák bódító illatos lángja
Szőke szilánkok ezüstlően csillogó parázsa

Színes égők csillognak-villognak,
Szőke nász szól szerelmes ajándékoknak
Két gyémánt száll hóval fődte táj felett

S kívánnak e vidéknek boldog ünnepeket!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A párizsi hölgy tragédiája

Csak állt egy csendes hölgy Párizs ablakában*,
Csodálatos, tekintélyes bálruhában
Éj honolt a fények városában
S kacagó szellők szálltak mellé könnyek záporában.

Csak nézett, nézett le a mélybe,
S nézett a város vissza azúrkék szemébe.
Üres volt már a gondolatvilág,
S fájt néki minden, mi nyíló virág.

Ujjai már a korlátot ölelték,
S nehéz szívét óriási sziklák övezték.

Hirtelen mégis visszahőkölt,
Szerelmes vágya ismét előtört.

Majd a fájdalom hirtelen elöntötte szívét,
S szájában érezte halálának édeskés ízét,
Szerfelett nekirontott a korlátnak,
S bontotta lelkét halálos vitorláknak.

Halk sikoly hagyta el rúzsozott száját,
S lenge szellők libbentették pompázó ruháját.
Párizs mélyén hol pihe ködligetek szálltak
Egy zuhanó testnek puha ágyat formáltak.

Gyönyörű fürtjei hevesen lobogtak,
Azúrkék szemei lassan becsukódtak,
Szeme fénye fájó könnyekben úszott,
Odalent egy koldus gyászindulója bűgött.

Súrlódó levegő ölelte bársonyos testét,
S lelkét az utolsó gondolatok emésztették
Hófehér arca nézett a közeledő távolba
Szívének dobbanásai kísérték őt halálsorba.

Zuhant, zuhant a hölgy a mélybe,
Egy új, élettel teli örök reménybe,
Közel volt, közel volt már Párizs fénye,
S még közelebb az élet sötétsége.

A föld és a hölgy átkarolták egymást,

S örömükben nem esett bajuk szemlátomást.
Földre libbent ékes ruhája,
Véget ért egy élet örök haláltusája

Testén, szálán vékony-véres karcolatok,
Lelkének mélyén az utolsó gondolatok,
Még egy pillantást vetett a világra,
A mindig pompában úszó fények városára.

Szerelmes tekintetének utolsó csillogása
Vitte őt egy boldogabb világba.
Nem élhetett ő e földön örök gyászban
Halálra ítélt szerelmes vágyban.

Párizs fénye hirtelen feketébe borult,
S a tejfehér ködben vérvörös test domborult
Azúrkék tekintete a távolba szaladt,
Bársonyos fátyol rebegett magas egek alatt.

Angyali lelke hosszú útra kelt,
Hol megtalálta a kívánt szenvedélyt,
Távoli világban járt, hol szerették,
Míg e földön álszent könnyekkel temették.

Éji harmatcseppek sziporkáztak a gyászban,
S csak késő éjjel tűnt fel hiány a bálban,
Néhány tekintet komoran félre vonult,
S egy gyomor fájdalmában összeszorult.

Nem szólt a tömeg, nem sírt, nem nevetett,
A gyászolóra tépázó tekinteteket vetett.
Ki azonban gyötrelemben boldog is volt,
Életében ez csak eggyel több folt.

Az igazi gyász máshol tombolt,
Hol egy lélek valódi szerelmes szívet vonszolt
Ott várt ő egészvégig a bálban,
Reményteli örök szerelem-vágyban.

Teltek, rohantak a percek,
S e szerelmes szíven csak nőttek a terhek,
Elmúlá' kibe szíve örök hitet vetett,
S most az ő szíve vérében könnyezve remegett.

Átölelte holt szerelme testét,
Sírva engedte szebb világba annak lelkét,
Csak ölelte, s nézte vérben úszó szívszerelmét,
S kívánta már, hogy bárcsak őt is vele együtt temetnék,

Keserű könnyeket nyelt az ifjú szerelmes,
Míg a hölgy teste karjaiban volt engedelmes,
Zokogó remegés vette át teste felett az uralmat
S az élet ítélete adta meg a végső nyugalmat.

Arcán néma, remegő sikoltás ült,
S a sírás egyszer, s mindenkorra elcsendesült.
Alkalmakint hatalmas dörrenés,
S véget ért az örökös szenvedés

Az éj közepén ezüsthajú hold ragyogott,
S az ég alatt vérben úszó holttestpár vacogott
Bagolyrikkantás zengett Párizs ablaka alatt,
S a város felett egy szerelmes pár kacagva szaladt.

**Párizs ablakában = Eiffel torony*

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Pompeiü pusztulása

Forró tüzek lángolnak a mélyben,
S érdes gyémántok hevernek szenvedélyben,
Csillogó kövek nyújtóznak hangosan,
S zúgják halálos éneküket dalosan.

Szeretve ontják halálos dalukat,
S lőnek magasba aljas hamuszobrokat.
Szerelmes-forró sziklák szállnak messzire,

S röptükben nem vigyáznak senkire.

Égetnek, s maguk után port hagynak,
Nyomukban örök életek múlnak-halnak,
Fortyogó kövek bújnak elő a mélyből,
S halálos árny nyújtózik örök rejtekéből.

Hatalmas sziklák ütköznek, s megfeszülnek
Partjaik olvadnak, s felhevülnek
Ősi rögök elpusztulnak,
Éltető emlékek lassan kimúlnak.

Aranyban úszó hontalan vidékek,
Forró sárban úszó elveszett lélek,
Véres cseppek támadása,
Folyékony kövek lángolása,

Heves harcok dúlnak vad lángban,
S ember sorsa hal meg legszebb álmában,
Égető zuhatag zúdul alá az égből,
S elhervad egy csokor az örök reményből.

Fekete por lepi el a világ fényét,
S zúgó roham ontja ki e világ reményét,
Életbe hatoló, s rázúduló tömegek
S ajándékként röppenő halálos zörejek.

Zuhan, csattan, s gördül,
S egy érző test fájdalomában felhördül,

Ordító lelkek rohannak az utcán,
S várják halálukat az élet éjszakáján.

Mély borúba tornyosul a füst az égen,
S a lelkek fuldokolnak az élet tengerében,
De ki tudhatta volna, hogy kioltott lelkek nyomán
Szebb élet lesz majd egyszer – talán a jövő hajnalán!

Romba dőlt ablakok, remegő oszlopok,
S az utcán tomboltak vérengző poklok,
Riadt üvöltés járta be a várost,
S a kilátás volt véres, halálos.

Rohanó perceket fedett be az élet hamuja
S vörösben úszva nyílt ki a pokol kapuja
Ömlött belőle sár, tufa, katasztrófa,
S élők sokai jutottak fenséges akasztóra

Ünneplő kövek röppentek szerte-széjjel,
S tomboltak füsttornyok egész éjjel,
Nyomorban fuldoklott az élet bölcsője,
Biztossá vált az élet halálos jövője!

Futottak, de dermedtek is a lelkek,
Kiket a zuhanó füst azonnal megejtett
Pirosban izzó ördögök vigyorogtak,
S örültek halálos sikolyoknak.

Démoni szemek lestek ki a fekete füstből,

S forró karok nyúltak ki a forrongó üstből,
Karmaikkal menekvő életet letek,
S a halál Birodalmával egyre nagyobb teret nyertek

Terjedt a halál Birodalma,
S égett a hegy, s égett a halma,
Örömtáncot jártak hatalmas tornyok,
S üvöltve menekültek élettelen sorsok.

Szakadtak le ég-mennyezet darabjai,
Dermedtek meg élő világ halottai,
Riadtan rebbentek szép apró csillagok,
Kiket az élet egyszer, s mindörökre elhagyott.

Az élet szebb vidékekre költözött,
Míg e táj évszázados gyászba öltözött
Fekete múlt lepte el az élet porát,
S emelt e városra ékes palotát.

Egy nap puha porlepte helyeken,
Élet érkezett e tájra déli szeleken,
Időskori múlt nyújtózott, s ébredezett
S e vidéken hirtelen élet-forgatag kerekedett.

Üde fűrtök lengtek érlelő szélben,
S fürödtek melengető édes napfényben,
Régi holt lelkek új életre kéltek,
Benépesítve a pihenő vidéket.

Tengernek dús szirénei máig regélnek:
Ókori világok lelkei erre mendegélnek,
Kikkel találkoznak, mosolyognak,
S üdvözlík élőit halott világoknak.

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Február éji álmom

Február volt.
Mosolyogtam.
Az idő zivatarosra hajlott. Az ég szürke
és erőteljes kék fellegekben pompázott.
Kopár volt még a lét. Várható volt a vihar,
hisz előző nap még április végi idő honolt.
Ritka az ilyen februárban.
Átmenten.
Benyitottam a kapun.
Ismerős tájon haladtam.

Régi, ismerős tárgyak mosolyogtak vissza a szélben.

Február volt.

Ideges lettem.

Benyitottam az ajtón. Papa állt a konyhában. Járókerettel.

Biztosan fázott, s éhes lehetett, a konyha már egy hete
hüledezhetett.

Mosolygott.

Rámordultam. Féltettem.

- Azonnal be kell gyújtani, hideg van – mondtam neki

- miért nem szóltál? – kérdeztem vádlón!

A következő pillanatban már a kosárnyi
hasított fa és gyújtós volt a kezemben.

Február volt.

Zaklatott voltam.

A délnyugati egek is haragudtak. Csendes villámok
cikáztak, de fűjt még az enyhe déli szél.

Bementem.

Átjött anyu.

Nem akartam.

Papával beszélni akartam.

Végül anyu segített fát hozni, befűteni.

Közeledett az égiek haragja. Már erősen villámlott,
de hangja még sem volt.

Befűtöttünk.

Anyu kiment.

Papa lefeküdt. Odamentem hozzá.

Sírt.

Sírtunk.

Zokogva borultam rá, s öleltem

gyermeki ártatlansággal.

Sírtunk tovább.

- Bocsáss meg, hogy nem figyeltünk rád – ejtettem
könnyeim közepette.

- Te ne haragudj, hogy nem voltam veletek!

- Nem haragszom..., nem haragszom, érted? -
nyögtem ki fájdalmamban.

- Szorítsd meg a kezem! – mondtam neki – Szorítsd,
amennyire csak tudod.

Szorította.

Szorította, amennyire csak tudta.

Szorította, amennyire szíve engedte.

Sírtunk.

Bejött anyu.

Zavart.

Még nem mondtam el papának mindent.

Ő sem nekem. – láttam rajta.

Elláttuk.

Segítettünk neki.

Befűtöttünk.

Az egész házban. A szobákban sötét volt.

Életet leheltünk a konyhába.

Ültem a széken, s néztem papát.

Feküdt az ágyon,

Lassan szuszogott.

Pihent.

Haldoklott.

Fáradt volt.

Álmos.

Még mondott valamit. De nem értettem már.
Akart volna még mondani, de fáradt szavait
már nem érthettem meg.

Február volt.

Sírtam.

Odakint eleredt az eső. Villámlott. Már dörgött is.
A szél fúj, zörgette a kis műanyag hullámos tetőt.
Suhogott. Szakadt az eső.

A kályhából lágy lángok fénye mászott ki elé.

Papa aludt.

Csend volt.

Esett az eső. Délután volt. Még világos.

Papa nem mozdult.

Nem szuszogott.

Már nem mondott semmit.

Pedig még akart.

Csak nézett előre.

Csend volt.

A tűz lángjai lobogtak.

Anyu már hazament.

Egyedül voltam papával.

Csend volt.

Örök csend.

Papa meghalt.

Sírtam.

Február volt.

(Jelenben

Február volt.
S ágyam végén puha álom
Kóborolt.
Február volt.
S papa házában időskori
Csend honolt.
Február volt.
S mindez már csak
egy folt.)

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szöke Tengereken

Szöke tengerek kékszemű kapitánya,
Végtelen hullámok örök királya,
Legnagyobb tettek véghez vivője,
Szerelmes szívem szüntelen szédítője!

Te égvilágok fenséges uralkodója!
Mély vizek örök-fényes ragyogója!
Haragos tengerek dicső vitéze,
A világnak legeslegszebb reménye!

Elsüllyedt remények őrzője,
Örök hűség ködfátyolos kikötője,
Végtelen fehér vitorlák szállnak az égen,
S ezernyi hullám csillog lent, a mélyben.

Vihar dúl a Szőkeség tengerén
E vihar sötét mámorában hánykolódom én
Vihar után az eget lágy napsugár övezi
Gyémántos fényével a szerelem tengerét kövezi.

Lenyugvóban a Szőkeség tüzének lángjai
Narancsban csillognak tengernek hullámai.
Ezüstlő Szőkeség kél fel az égen,
S leszállt a magas pára az éjben,

Sűrű köd vette át az uralmat,
halvány csillagok adtak drága nyugalmat,
Lágy szellő kelt dalra a tengerek felett,
S Szőke árnyak jelentek meg szerfelett!

Kristály sima vízen egy pár táncra kelt,
S szónokként a tengeri szél énekelt,
Tengerben úszó virágok tánca,
Víz alatt pezsgő élet szépkék násza.

Hófehér fodros habok éji tengerrózsája,
Szerelmes üstökösök legszebb csóvája,
Tengerkék szemének örök csillogása,
Selymes karjainak gyengéd-örök fogása

Lágy hangjának szerelmes kórusa,
A világmindenség egyetlen pólusa,
Édes csókjának fenséges lehelete,
Szerelmes szívének utolsó üdvözléte

Tengerrózsák hervadozó szirmai,
Úgy érnek véget álmaim álmai,
S egy végtelen sikoltás rekedt
Álmaim éber tengere felett...

Nyugovóra tér az éj legdicsőbb királya
S hervad szerelmes szívem utolsó szál virága
Ködbe vész annak minden édes titka
S várok egy napra, mikor szívem ajtaját
a Szőkeség Királya nyitja!

Tátrai Tibor Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szőke Napsugár

Szőke köd ül e őszi tájon,
Befed, átölel mindent e csodás világon.
Reggeli vaskos dér őrzi az álmom,
Nem enged ébredezni az édes-gyönyör mámor,

Csodás tengerkéken pompázó egek',
Szerelmes nászban úszó álmos fellegek
Égvilágok legcsodásabb királya
A keleti égbolton örülten kiáltja:

Szőke napsugarával öntözi e vidéket,
Ősi reménynek nyújt drága menedéket
Őszinte csókkal virágba borítja a világot,
Szerelmes szívemnek nyújt csodás ajándékot!

Szőke rétek virágait lágy fénye simogatja,
Hajnali egeket öltöztet óvörös-bíborba,
Hús szellője a végtelen mezőket nyugtatja,

Éltető fényével szerelmes szívemet kutatja,

Bársonyos mosolyával az életet öleli,
S e mosoly elérhetetlen távol, s mégis oly közeli
Szerte-szét szóródó Szőke fénye,
Szívemnek éltető, egyetlen örök-reménye.

Őszi tájon hull a színesedő falevél,
S a kék égen egy csillag hangtalan ódákat regél,
Szerfelett ontja magából az életet,
S ránézni is pusztá gyönyör, élvezet!

Csendben nyugszik már az ég csodája melletttem,
S örökre ott hever elásva szerelmes szívemben,
Vaskos dér és fagy hűsíti forrongó szerelmünket,
Áldva takarnak hulló falevelek bennünket!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Szőke Hegyvidék

Méregzöld takaróval borított
Szőke, titokzatos hegyvidék,
Fagyos csúcsok csillogó fénye,
Smaragdos vonulatok őszinte reménye

Szőke hegyek méregzöld kavalkádja,
Ősi rögök végtelen királya
Szőke rögök tarkítják e zöld vidéket,
Zöld takaró borítja e hivalkodó Szőkeséget.

Tengerkék szemének bővizű folyója
Smaragderdők szellőinek lágy lobogója,
Fényes, hófehér mosolyának csillogása,
Legmagasabb hegycsúcs jéghideg világa

Szállongó illatának mézédese világa
Fénylő egek magasan nyíló virága
Hódító természetének végtelen csodája,
Mosolygó arcának tündöklő bája.

Magas szirtek, mik éneklő szelekben úsznak,
Simító szelek, mik szerelmes ódákat búgnak,
Hosszanti egek, mik nyugtató dalokat súgnak,
Felhőtlen fellegek, mik fehér bársonyba húznak,

Kopár vidékek, mik tavasszal virágba borulnak
Táncoló fellegek, mik dübörögve vonulnak,
Zuhogó esők, mik nyomban érte hullnak,

Csillagos éji egek, mik soha ki nem hunynak,

Lágy dombú hegyoldalak ékes látványa,
Szerelmes szememnek legszebb tárháza,
Méregzöld erdők rikoltó kiáltása,
Meztelen rétek virító virágzása,

Szüntelen tömegének örök nyugvása,
Ősszel hulló levelek libegő hullása,
Téli hópihék csillogó körtánca,
Jégbe fagyott szerelmünk örök románca.

Ködbe veszett, távoli magaslatok,
Magányos bércek, cikcakkos vonulatok,
Drága gerincei szemeim tükrében ragyognak
S mosolyognak távoli, szerelmes csillagoknak!

Éneklő, óriási zöld rengetegek
Mik szívemnek útjain hozzá vezetgettek,
Lenyugvó alpesi fényében gyönyörködtem,
S szerelmünk villódzott az illatozó ködben...

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Lelkem Szibériája

Az idei ősz más, mint a többi
Nem havas, nem hideg,
Enyhe és esős,
Viharszelek helyett búsan
kullognak lomha szellők,
Szikrázó fény helyett szaladnak
zaklatott, dörgedelmes felhők
S nem ül e vidékre ezüsthajú köd,
a növények sem színesednek meg,
Barnán búcsúztatják az őszt,
S leveleiket lehullatva ünnepelnek,
hogy eltemessék az örök végtelen időt.

Nem hoz mást e vidékre a tél sem,
Csak borús komorságot,
Csendes, gyilkos párával hinti be e tájat
Borújával átkozza e földet,
s öli a menekvő lelket, ki keres társat,

De hanyatlik is rögtön, s tovaszáll,
Hirtelen elér minket a hó, a vaskos hideg,
S visító szélben zúgnak mint lenge szakáll,
Vad, kopár rózsatövissek.
Szaladnak az ősz hullái, szikkadt falevelek,
Kik a tél elől eddig bújtak,
Most csodás, megannyi titkokat súgnak.

Tova' tart még a tél szorítása e vidéken,
De nem úgy, mint réges-régen,
Mikor a zord havakat lágy napsugár követte,
Most nap sincs fenn az égen,
S az reményeket mind agyonlövötte.
Üszkös sikoly zúg e világból mindenhol,
Tóba fagyott lelkek ordítása,
Reccsenő fatörzsek omlanak nyomban,
S nem enged a tél szorítása.
Jéghideg szilánkok zúdulnak rengetegeik nyakába,
Míg hintázik a vad szélben
Menekvő farkasok lelketlen kiáltása.

És zúgna még valamit a csodás Léna, ha tudna,
Mesélne nekünk annyi szép regét,
De úgy látszván', a fagyban ő is elaludna,
Mert nem engedi a hideg dalolni a jegét.
Még oly hideg emészti e vidéket,
S kerget a szél gyilkos szilánkokat,
Lágynak látszó, gyilkos pihéket,
Mi aprít halottá ékes világokat!

Holtak urai is elhagyták már e földet,
A poklot is befagyasztaná e hideg,
Magas erdők holt ágai közt
Egy magányos lélek Szibériát járva biceg.

Ob, Irtis, Jenyiszej, Amur, Léna,
Míg régen kórusban énekeltek,
Ma már mind oly dermedt-néma,
Talán soha a fagyból ki nem engednek,
S örökre magukba zárják a titkot,
Mire egy kóbor lélek vadászik,
De nem lelhet mást, csak jeges piszkot.
S száll e vidék oly szüntelen sikolya
Száll, világok messzi végére,
Mégsem ér el sehova,
Zengi fájdalmas ódáit
Szibéria hontalan vidékére...

De a hideg szél csak zúg, pusztít,
S ki tudja hol, a jó világ
Most máshol, innen messze szundít,
Hóban porzik holt életek útja,
Reszketnek még maradt fák, bokrok,
Reszket velük a dicső világ múltja,
S dermednek meg ők is, mint szobrok,
Kik vasba öntve halnak meg,
Úgy e vidéken egyszer réges-rég
Élő testek jártak-keltek,
S ha engedné a hideg, tán én is sírnék

S fagyott virágként hervadoznék,

De a hideg nem enged,
Csontig hatol, örökké öl,
Öli még a hallgatag lelket,
S vigyorogva üdvözöl,
Mint a csendes gyilkos:
Ajándékként érkezik, s ünnepel,
Veled nevet, kacag, magadra hagy,
S ereszkedik halkan vékony gyászlepel,
Jéghideg véred a padlóra fagy,
S szélfűtta por ül rajtad, mint
Odvas-jeges fatörzsön a friss hólepel,
S gyilkosod mosolyogva arcodra lehel,

Fütyül a szél, hordja a havat,
Míg e világ felett zengi drámáját,
S a halál sorra győzelmet arat.
Talán engem is megöl már végre,
S megálmodnám önmagam halálát,
Önmagam lelkem tengerén,
Mely oly szép, és békés,
De míg e tél marad hozzám oly kemény,
Addig foszlik, múlik, szakad minden,
Mi biztató, mi ősi remény,
S szikrázik a halál tánca,
Bajkálnak holt hullámai jegén...

S keleten dereng valami halovány fény,

Messze a határban mászik előre komótosan,
S mintha lassan költözne innen a tél,
Vihar helyett lágy szellő sikít bársonyosan,
Nyújtózik már a lét, nyújtózik oly álmosan,
De még üszkös, de még havas
Hullák ácsorognak magányosan...
Narancsízű mosoly ébreszti e tájat,
S öli a kristályban csillogó jeges várat,
Magasba nyúló óriások meghajolnak
S a napfény szeretetéből
Mindannyian egy cseppet elrabolnak

Talán víz lesz majd a jégből,
Talán nyár lesz még ebből a télből,
Talán a téli zord vihar is megszelídül,
Talán láthatok még eget felhőtlenül,
Talán rohanhatok még
Örök mezőkön oly időtlenül,
Talán láthatom még, ahogy
Az élet mosolya reám derül
Talán hallhatom még, amint
Léna kiszabadul halott jegéből,
S ihatok pár cseppet drága szeretetéből,
S Szibéria újra zsongna a nyár szelétől...

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Requiem egy Álomért!

Hát szervusz Ország.
Hát szervusz Föld.
Hát szervusz Világ.
Hát szervusz Élet.
Hát szervusz Ember.
A tiétek voltam!

Néhány gyertya, mécses,
Pár szál hazug virág,
De mind oly vétkes,
Nem nyílik már a világ.
Hát szervusz Ország.
Hát szervusz Föld.
Hát szervusz Világ.
Hát szervusz Élet.
Hát szervusz Ember.
A tiétek voltam!

A tiétek voltam én mind,
S ti elhagytatok.
Hagytatok sínylődésem,
És nem segítettetek, pedig
Láttátok, hogy elért a végzet!
S mintha elfelejté' mindenki,
mit is adtam néktek.
A tiétek voltam!

Már késő. Én itt fekszem.
Holtan. Nyugalmazottan.
Körülöttem pár könnyes szem.
És semmi más, mint ordító csend.
És most ők sírnak..!
Mikor én sírtam, nem kelletttem.
És mégis ti úsztok gyászos fellegetben?!
A tiétek voltam!

Sírjatok csak, zokogjatok.
Zokogjatok értem oly álszenten.
Csak tudnám, ellenetek mit vétettem?
S miért öltetek meg?!
A tiétek voltam!

Sikolt a zene, mosolyog a halál,
Lassan-lassan porba hullok én is már
Puha ágyam koporsók legszebbje,
S tán' áráért hullik
Fájdalmaitok oly sok könnycseppje?

A tiétek voltam!

Megérkeztem hát hazámba,
A föld alá, örök nyugalom, magányba,
Nem kell többé megmenteni,
Drága titkom-bajom megsejteni,
Nincs már rá szükség,
Nem kell, hogy lelkemet tovább üssék.
A tiétek voltam!

Késő éjben halvány gyertyák
zengnek sírom alatt bús gyászéneket,
S halottaknak mesélek
Siralmas emlékeket!
Ők legalább hallgatva hallgatnak,
Míg éltem, csak annyit mondtak,
Ne beszéljek, Hallgassak!
A tiétek voltam!

Késő éjben a bűnösök nyugodtan alszanak,
Míg gyertyák lángjai nyaldossák síromat
Szikrát szór, és recsegve ég,
Egy sötét sír a temetőben fényt regél!
Lángra gyúlnak hazug virágok,
Elrepednek ócska mécsesek,
Romba dőlnek dicső világok,
Melyek mind tüzes-véresek,
Porrá emésztik a lángok síromat,
S emésztenek engem, s kínokat.

Énekünk dala a magasba száll,
Halottakkal tűzbe vészve'
Egy lélek a távolba kiált:
A tiétek voltam!

Hajnalodik, s már csak vörös
Parázs nyugszik sírom helyén,
S már csak egy folt vagyok
Vacak emlékek végtelen tengerén.
Reggelre fekete hamu őrzi nyughelyem,
S élők sora tapossa, tiporja örök emlékem,
Elfelednek, s boldogan élnek,
S egy névtelen táblán olvasható
Életem ócskasága:
A tiétek voltam!

Tátrai Tiber Ádám

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

